

1 350 Kr., hvorefter Dagpengene, 3 Kr., præcis svarede til 2 Trediedele af en Dagløn. Altsaa paa den Baggrund er Nedsæringen ganske uberettiget.

Man maa nu for at bedømme hele Udviklingen paa dette Omraade gaa tilbage til den første Ulykkesforsikringslov, den af 1898, for at faa Klarhed over Forholdet mellem den i Loven fastsatte højeste Løn og den faktiske Gennemsnitsløn for de Arbejdere, der omfattedes af Loven. Der staar ganske vist intet bestemt Tal i Loven af 1898, men det er uhyre let at naa til et Resultat baade med Hensyn til Lovens Maksimumsløn og med Hensyn til Arbejdernes Gennemsnitsløn. Ved Invaliditet skal der nemlig efter den paagældende Lov regnes med det 6-dobbelte af Aarslønnen, dog ikke over 4 800 Kr.; saa har man præcis den Maksimalaarsløn, der blev fastsat i Loven, nemlig 800 Kr. I Dagpenge skal ydes 2 Trediedele af Daglønnen, dog ikke over 2 Kr. Den normale Gennemsnitsløn var 900 Kr., 3 Kr. pr. Dag, 2 Kr. bliver derfor det højeste, der skal ydes i Dagpenge. Dermed har man de to Lønninger: Lovens og det praktiske Livs Gennemsnitsløn, og saa viser det sig, at $\frac{8}{9}$ af denne Gennemsnitsløn er det Tal, der fastsættes i Loven som Maksimalløn. Nu kunde der maaske være en eller anden, som vilde sige: De Tal, du der nævner, er ganske tilfældige, det er jo ikke afgjort, at man har tænkt derover i sin Tid. Det tror jeg nu nok, man har; Lovgivningsmagten og Ministeriet har naturligvis nøje overvejet hver enkelt Bestemmelse og ikke givet sig Tilfældigheder i Vold, og dette bekræftes bestemt derved, at vi ved den store Revision i 1916 træffer ganske det samme Forhold: Dagpengene fastsattes til to Trediedele af Daglønnen, dog ikke over 3 Kr., svarende til de 1 350 Kr., som var Gennemsnitslønnen i Normalaaret 1914. Maksimallønnen fastsattes ved Loven til 1 200 Kr., præcis $\frac{8}{9}$ af den gennemsnitlige Aarsløn. Tilfældigt kan dette selvfølgelig ikke være sket; men selv om det nu endelig skulde være det, saa er dette et Faktum, hvormed man maa regne, et Grundlag, fra hvilket man skal gaa ud ved Bedømmelsen af den senere Udvikling og de senere Fastsættelser. I 1920 skete der dette, at alle Taksterne forhøjedes med 100 pCt. Man mente det forsvarligt og rimeligt, og man mente det ogsaa forsvarligt og rimeligt at blive staaende derved. Men man tog ikke ved Fastsættelsen af Taksterne det fulde Hensyn til Dyrtiden eller til Lønforholdene. Gennemsnitslønnen i 1920 var efter Statistisk Aarvog 4 776 Kr., saa de 2 400 Kr., der

blev fastsat som Maksimalløn, laa meget langt fra de $\frac{8}{9}$ af Gennemsnitsløningerne, som hidtil havde været Grundlaget. Dagpengene sattes til 6 Kr.; det skulde, hvis de var blevet udregnet paa samme Maade som hidtil, have været 10 Kr. 60 Ø., derfor er det ganske urimeligt at lægge Højkonjunkturforhold til Grund ved Nedsættelsen af den Maksimalaarsløn, der aldrig blev bragt op paa sædvanlig forholdsvis Højde med de daværende Pris- og Lønningsforhold. Den af Ministeren foreslaaede Maksimalløn svarer til $\frac{8}{9}$ af en Gennemsnitsløn af 2 370 Kr., men ved Opgørelsen i Oktober 1926 var Aarslønnen 3 072 Kr., det er altsaa et tilfældigt valgt Tal, et Slag ud i Luften, som ikke bunder i og ikke støtter sig til de faktiske foreliggende Forhold, men Dagpengesatsen 5 Kr. 25 Ø., endda reduceret med 15 pCt., saa det bliver til 4 Kr. 46 Ø., svarer til en Gennemsnitsløn af ca. 2 000 Kr. om Aaret. Det kan i visse Kredse maaske være et fromt Ønske, at vi hurtigt muligt kunde komme dertil, men man skal dog regne med, hvor vi er, og ikke med, hvor man ønsker, vi skal være. En saadan Venden op og ned paa Forholdsmæssigheden forekommer mig ganske urimelig og i høj Grad forkastelig.

Jeg vil gerne med nogle Eksempler vise, hvorledes Ministerens Nedsæringstanker vil komme til at virke. Lad mig begynde med Invaliditetserstatningen. En Person med den højeste Invaliditet, 100 pCt., altsaa et fuldstændigt Menneskevrag, der intet kan udrette, en Arbejder tilredt paa en saadan Maade under sin Virksomhed, vil efter den nugældende Lov faa 24 000 Kr., men efter Lovforslaget kun 17 850 Kr., altsaa en Nedgang paa 6 150 Kr. En Person med en lignende Invaliditetsgrad med en Aarsløn af 1 200 Kr. faar efter den nugældende Lov 12 000 Kr., hvilket efter Lovforslaget skal reduceres med 15 pCt. eller 1 800 Kr., altsaa til 10 200 Kr. Og hvis man endelig tager den Minimumsløn, som vi kender i Loven, 600 Kr., vil en Mand med en fuldstændig Invaliditet faa 6 000 Kr. ÷ 15 pCt., eller 5 100 Kr. Efter Loven af 1916 tilkommer der 100 pCt.s Invaliditer med en Indtægt af 600 Kr. og 1 200 Kr. henholdsvis 6 000 Kr. og 12 000 Kr. Disse blev nemlig ganske uberørte ved Revisionen af Loven i 1920, idet der kun var Tale om at flytte Maksimumsindtægtsgrænsen opad til det dobbelte og dermed ogsaa forhøje de tilsvarende Tal til det dobbelte; men nu kommer altsaa den højtærede Minister med et Forslag, der har tilbagevirkende Kraft, saa der endog sker en Nedsættelse i en Ret, der blev erhvervet i 1916, altsaa